

Oppsummering av kunstnerskap kan best beskrives via noen utdrag fra kunstkritikere:

Dilara Vagabova om Konservatorium og andre foto/videoarbeider:

Det ordinære livet eller rommet det berettes om er overhodet ikke ordinært. Glader lager sine bilder som om hun skaper en filosofi.

Fotografiene og filmen fra glasshuset vekker først en følelse av lys, varme og stillhet hos tilskueren, men etter lengre tids betraktning fornemmer man en viss uro, noe nesten truende, og dessverre; det vi tror er paradiset er kanskje ikke noe paradiset.

Det er lyset – en nøkkelkategori for kunstneren – som gir liv til liv og skaper både farger og skygger, for der det er lys er det også mørke.

Trond Borgen om Monologer fra et fengsel, videoinstallasjon via 14 kanaler:

Gladers dobbelteksponeering setter spor i byens kunstliv. Ikke før har hun åpnert en finslepen utstilling i Stavanger Kunstforening, så åpner hun enda én, med et annet kunstnerisk uttrykk, men med den samme grunnleggende humanistiske holdningen. Det er dagslyset som stille kjærtegner disse interiørene - og som sprenger utstillingshallenes dype mørke. For i det innerste mørket er der lys, både i vår opplevelse av denne kunsten og i de innsattes omgivelser. De innsatte er innestengt, men fengselet åpner seg likevel gjennom lyset. Et håp om en grunnleggende menneskelighet. Og ut fra dette lyset strømmer kvinnestemmer, som rolig og insisterende forteller om seg selv, på et språk vi ikke forstår. Mot oss kommer ubegripelige historier, men det skjer i et forklarelsens lys som gjør at vi forstår tilstrekkelig likevel, intuitivt og poetisk.

Trond Borgen om Asylum (midt i blant oss) videoinstallasjon via 10 kanaler:

Nok en gang, denne svært gjennomtenkte omsorgen for detaljene – hvor absolutt alle elementer og faktorer er nøye avstemt og tilpasset helheten – som alltid preger Gladers kunst, og som gjør den så sterk og god. Det er typisk at hun slik fanger en atmosfære og gir den tid til å puste, virke på helhetsopplevelsen. Hun skaper, på ytterst subtilt vis, et kunstverk full av en stille humanisme. Det skjer på kunstens premisser, i videofilmenes lys og farger, deres rytmiske vekslinger og konstallasjoner mellom skjermene. Effekten er sterk – visuelt, estetisk, politisk, emosjonelt.

Trond Borgen om Absheron's sang, videoinstallasjon via 7 kanaler:

Som vanlig viser Glader en enkel og stram følsomhet for og en visuell god håndtering av sted. Hun fanger inn stedets ånd, dets genius loci, men hun passer også på å gjøre dette til en fortelling uten romantisk stedskoloritt, uten det helt spesielle som binder vår opplevelse til tid og rom. Et paradoks, naturligvis, og en styrke i kunsten hennes.

Hild Sørby om Ariadnes smil, videoinstallasjon via 3 kanaler:

Undring, sensualitet og skjønnhet er den røde tråden i Gladers poetiske verk. Den griper oss umiddelbart, og holder oss fanget helt til den ebber ut.

Hun bruker gjerne subtile virkemidler. *Stedene eller rommene i mine arbeider er som et topos jeg kan se verden fra*, har hun uttalt. Slik er det også her. Selv sier Eli Glader at hun ønsker å skape en forestilling som kan betraktes som et minnes teater, en scenisk konstruksjon som søker etter nye former for erindring gjennom representasjon av et sted som synliggjør det som har vært. Dermed viser hun oss hvordan fortiden stadig former nåtiden.

